

Slzy prestali stekať po tvári

Slzy prestali stekať po tvári

Slzy prestali stekať po tvári,
zajtra ráno možno úsmev zažiari,
slnko ma oslepí lúčmi,
a pocit domova dodá mi štrkot kľúčmi.

Naladím gramofón, zavriem oči,
s myšlienkami je to ako na kolotoči,
no chcem vidieť tú krásu navôkol,
otváram oči a vidím ako si mrak kľakol,
počujem ako vtáci sú v opere,
ako stromy objímajú sa a konáre sú si pera na pere.

Cez okná sledí mi slnko,
zatiaľ čo v potoku za brezou niečo žblnklo,
lúč dopadá a vytvára dúhu,
priamo predo mnou v jednom okamihu.

Krásu,
vravím si, ale niekto v tom pýta sa,

„a čo tak počkať na noc a hore pozrieť sa?„ hovorí mesiac,
hviezdy, hviezdy, nekonečná väčšie než iné tam je lásky viac,
no načo čakať, keď noc príde sama,
presne ako láska, nehľadať ju, len čakať a ona príde, vravela mi mama.